

Hardest angrepet er han vel blitt for det såkalte "Hamsuns opprop".

Det var en aprildag i 1940. På torget i Grimstad så min mann og jeg lastebiler fullpakket av pur unge gutter som ~~skulle~~ skulle til Setesdalen og demme opp for den tyske ^{premisserklaringen} ~~fermaasjon~~. Noen av guttene var svært røde i ansiktet og sang av full hals It is long, long way to Tipperary, noen var stille og bleke. Det hele vakte forestilling om en transport til slakterbenken.

Min mann kom i sterkt sinnsopprør, guttene var jo vergeløse, så å si våpenløse, de hadde ikke ringeste sjangse mot en sterk krigsmakt. *Sjukt slapp han ikke i dagene som fulgte.*

Hamsun var ikke alene om å reagere slik, jeg behøver ikke nevne navn.

Men det traff Knut Hamsun hjemme, det brevet han fikk nettopp nu om denne saken. Det gjaldt om han, sammen med flere andre, ville være med å undertegne et opprop til soldatene om å gi opp den meningsløse kampen, og om han, Hamsun, ville lage telegrammen. Brevskriveren var ikke noen ukjent mann. Navnet var aktet og er det også idag.

Min mann ble glad for henvendelsen. Han ^{de} sendte meg i telefonen med det, og han skrev med den uttrykkelige beskjed, at det var et **f o r s l a g** til tekst som eventuelt kunne endres hvis de interesserte ønsket det.

Dagen etter kom oppropet med brask og bram i alle aviser og i kringkastingen. Med Knut Hamsun som **e n e s t e** undertegner.

Han skrev straks til sin oppdragsgiver, en harm protest: "Jeg vet ingen enkelt mann i Norge idag som kan ta ansvaret for et slikt opprop." Han fikk aldri svar på sin protest. Men ^{han} ~~Knut Hamsun~~ fikk ansvaret.

Hamsun var aldri uforstående overfor dem som etterhånden kom til den overbevisning at motstand og sabotasje overfor okkupasjonsmakten tjente landet best. Skjønt han selv var